

Een afstraffing.

In de Waarheidsvriend 1982 veegt drs. Klaas Exalto [1919-2003] de kerkvloer aan met enkele Barthiaanse bonders. We zullen hem indelen bij de "Apologeten" van de 20^e eeuw .

Zelf kreeg ik een geduchte terechtwijzing en het bezorgde mij een brok in de keel.

Ik had namelijk juist , onder veel gegriinnik , enkele gezegende ogenblikken gehad tijdens het lezen van Karl Barth en dat heb ik ook wel eens bij Miskotte gehad. Echter : Dat slaan zal mij het hoofd niet breken.

Zal, door dat liefdeblijk vermaak,
als één uit hen die rampspoed raakt,
te vuurger om zijn redding smeken...

Nou moeten jullie me niet bij de Barthianen indelen, ganselijk niet. Lang geleden was ik al verdiept in Bart of Dort. Ik heb toen niet gekozen.

Dit is het deel dat ik verkieze,
dat mijn ziele zich verlieze,
in Uw liefde, zonder peil!

En dan gaan mijn gedachten naar de getemde leeuw van Bazel. Kort voor zijn dood schreef hij, hoe weet ik nu of ik gemakkelijk of moeilijk zal sterven?

Ik weet alleen dat ook mijn sterven tot mijn leven behoren zal. Ik zal er dan, dat is immers mijn bestemming en het doel van ons allen, niet meer "zijn",

met alles wat ik goed of slecht gedacht, gezegd en gedaan heb, met al het werkelijk moeilijke dat ik moest doorstaan en met al het werkelijke mooie dat ik ervaren heb, voor de dag treden...namelijk voor de rechterstoel van Christus, waarvoor ik als iemand die over het geheel zonder twijfel heeft gefaald, alleen maar...krachtens Zijn belofte, als peccator justus [rechtvaardige zondaar] zal kunnen standhouden , maar juist zo zal kunnen standhouden. In het licht van genade zal dan alles wat nu donker is, zeer helder zijn.

Een hartelijke groet aan drs. Klaas Exalto en de gevloerde. Het is echt de moeite waard!

Daach